

Пруска на Југоистоку и Владан Ђорђевић, који је допро у немачку литературу, као Министар Председник Александров свесно је радио на томе, да од своје Отачбине створи једну врсту Бранденбурга на Балканском Полуострву. Па и при свем том сравњивање са Пруском и Немачком по свом дубљем смислу не пристаје на најновији одсек југословенске историје. Када је безобзирна династичка политика подбола фридрицијанску војничку и чиновничку државу 1815. и 1866. године да кидише на грађански запад Немачке, чије је друштвено устројство и политичко развиће далеко било оставило за собом њену западнолабску горштакчу примитивност то је у најдубљем основу било само продужење противреволуционарног крсташког похода источних Сила против Француске од 1792.; над јединим земљиштем, које је Велика Револуција била преорала понова је била развијена застава феудализма и апсолутизма и како је са окружним начелником задње Помераније на Рајни спахиска власт владала над градом, земаљско право над грађанским правом (Code civil), поданик над грађанином, осамнаесто над деветнаестим столећем, осећале су све главе, које нису пристајале за војнички шлем, и у самој Великој Пруској после 1870., оно исто што и Хајрих Хајне, када је после других година париске опшјености први пут опет угледао био Хоенцолернски грб на поштанској табли у Ахену. Али ако је већ 1914. при нападима преко границе српске трупе дочекивала јасна радост њихових саплеменика који су се били погли пред Хапсбуршким бичем, ти није говорио само глас крви него, исто тако срећна слутња,